

Arrest

nr. 322 730 van 3 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 juli 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat N. KELCHTERMANS en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij kwam op 9 september 2015 aan in het Rijk en diende op 11 september 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 2 maart 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nummer 210 360 van 28 september 2008, verworpen.

1.3. Op 20 februari 2019 diende de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal nam op 19 augustus 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing

werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nummer 234 956 van 7 april 2020, opnieuw verworpen.

1.5. De verzoekende partij diende op 4 mei 2020 een derde verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 31 augustus 2020 niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal.

1.6. Op 29 september 2020 diende de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 11 maart 2021 nam de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk volgend verzoek.

1.7. De verzoekende partij diende op 9 april 2021 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 2 juli 2021 stelde de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) dat de verzoekende partij geacht werd afstand te hebben gedaan van haar verzoek.

1.8. Op 5 november 2021 diende de verzoekende partij een zesde verzoek om internationale bescherming in. Op 27 januari 2022 nam de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk volgend verzoek.

1.9. De verzoekende partij diende op 5 mei 2022 een zevende verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 11 augustus 2022 niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal.

1.10. Op 23 augustus diende de verzoekende partij een achtste verzoek om internationale bescherming in. Op 29 november 2023 nam de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk volgend verzoek.

1.11. De verzoekende partij diende op 22 december 2023 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.12. De gemachtigde trof op 10 juli 2024 een beslissing waarbij de in punt 1.11. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De verzoekende partij werd hiervan op 16 juli 2024 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.12.2023 werd ingediend en op 04.06.2024 geactualiseerd door :

A.-F., M. S. M. [...] (R.R.: (0)...)

geboren te B. [...] op [...]

nationaliteit: Irak

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 11.09.2015 een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 03.10.2018 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 20.02.2019 diende betrokkene een tweede VIB in. Dit VIB werd op 08.08.2019 niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing indiende bij de RVV werd op 10.04.2020 verworpen. Vervolgens diende betrokkene op respectievelijk 04.05.2020 en 29.09.2020 een nieuw VIB in. Deze VIB's werden op respectievelijk 01.09.2020 en 12.03.2021 eveneens niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Een vijfde VIB werd op 09.04.2021 ingediend, doch op 02.07.2021 werd de afstand van dit VIB vastgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Een zesde, zevende en achtste VIB werd op respectievelijk 05.11.2021, 05.05.2022 en 23.08.2023 ingediend. Het CGVS verklaarde deze drie VIB's allen niet-ontvankelijk op respectievelijk 31.01.2022, 11.08.2022 en 29.11.2023.

Voor wat betreft het feit dat het eerste VIB langer dan 3 jaar – meer bepaald iets minder dan 3 jaar en 1 maand – heeft geduurd, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier, dit betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Immers, het kan de asielinstanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

De duur van de andere procedures – namelijk iets minder dan 1 jaar en 2 maanden voor het tweede VIB, iets minder dan 4 maanden voor het derde, iets minder dan 6 maanden voor het vierde, iets minder dan 3 maanden voor het vijfde, iets minder dan 2 maanden voor het zesde, iets meer dan 3 maanden voor het zevende en iets meer dan 3 maanden voor het achtste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. We stellen verder vast dat de terugkeerrichtlijn enkel van toepassing is bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten. In casu betreft het evenwel een aanvraag tot een verblijfsvergunning op grond van een louter nationale bepaling. Het voormelde artikel 6.4 verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, pt. 89), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander enerzijds en een terugkeerbesluit anderzijds. De mogelijkheid om aan illegaal verblijvende derdelanders al dan niet een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundair Unierecht (RVV, arrest nr 265731 van 17.12.2021). Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Betrokkene haalt aan dat zijn VIB's allen negatief afgesloten werden maar dat zijn broers die in dezelfde situatie verkeerden wel in Duitsland als vluchtelingen werden erkend. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus niet de bevoegdheid is van de Afdeling Uitzonderlijk Verblijf. De bewering dat zijn broers wel erkend zijn in Duitsland werd echter wel behandeld door de bevoegde instantie, nl het CGVS, tijdens zijn laatste VIB. Het CGVS stelde in de niet-ontvankelijke beslissing d.d. 29.11.2023 het volgende: "Dat uw broers gelijkaardige problemen ondervonden als u en in Duitsland en het Verenigd Koninkrijk wel verblijfskaarten kregen (...) kan niet weerhouden worden als element om aan te tonen dat u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Elk verzoek om internationale bescherming dient hoe dan ook individueel en op eigen merites te worden beoordeeld."

Verder beweert betrokkene dat hij geen belangen meer heeft in Irak, dat de band met zijn land van herkomst bijgevolg de facto niet meer reëel is en dat uit geen enkel feit blijkt dat hij nog enig contact heeft met iemand in Irak. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene bij al zijn VIB's verklaarde nog minstens wekelijks, soms meer dan eens per week, contact te hebben met familieleden en/of vrienden in Irak. We kunnen dan ook stellen dat hieruit blijkt dat betrokkene nog wel degelijk banden en contact heeft met zijn land van herkomst waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien verbleef betrokkene ruim 50 jaar in Irak en bijgevolg kunnen zijn verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Ook beweert betrokkene dat het voor hem praktisch zeer moeilijk is om een reis naar Irak en een verblijf daar te bekostigen. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt waarom hij geen beroep zou kunnen doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige (financiële) steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook legt betrokkene geen bewijzen voor dat hij, aangezien hij zelf bij zijn VIB's aangeeft nog contact te hebben met familieleden en/of vrienden in Irak, niet tijdelijk bij deze familieleden en/of vrienden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en stelt hij dat dit artikel het recht op een privé- en familieleven waarborgt en dat het begrip privéleven een brede term is waardoor het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft deel uitmaken van het privéleven in de zin van art. 8 EVRM. Ook 'zakelijke' contacten vallen volgens betrokkene onder art. 8 EVRM. Echter, er dient te worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de in België opgebouwd sociale en 'zakelijke' banden maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn opgebouwd banden, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn

arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien kan betrokkene tijdens de behandeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf nauw contact houden met zijn sociale relaties via moderne communicatiemiddelen en de banden met deze relaties onderhouden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen sprake is dat betrokkene enig gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dat hij zich steeds als een voorbeeldige burger heeft gedragen en dat hij een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot roept betrokkene roept de duur van zijn verblijf (nl. dat hij sinds 09.09.2015 ononderbroken in België verblijft) en zijn integratie (nl. dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij een attest van inburgering behaalde, dat hij een VCA diploma behaalde, dat hij bij de VDAB een voortraject 'assistent podiumtechnicus' en een opleiding 'assistent podiumtechnicus' volgde, dat hij als vrijwilliger werkt bij Trix, Filet Divers, Cultuur Smakers, Rataplan, KAVKA, Zomer van Antwerpen en VRT:Thuis, dat vele van deze organisaties hem willen aannemen in loondienst en hij een werkbefoete bij Zomer van Antwerpen voorlegt en dat hij recente getuigenverklaringen en foto's voorlegt) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De betrokkene moet op zijn minst aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in zijn land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr 112.863 van 26.11.2002).

Terzijde dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in de aanvraag vermeldt dat het onmenselijk zou zijn om hem terug te sturen naar Congo. Echter, betrokkene heeft de Iraakse nationaliteit en bijgevolg dient hij helemaal niet terug te keren naar Congo.

** * **

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het standstill-principe.

De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"Verzoeker deed op 22.12.2023 een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Verblijfwet.

De aanvraag verwijst naar de principes die moeten gerespecteerd worden onder meer op basis van de rechtspraak van de Raad van State.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). Buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen".

Op basis van vermeld principe dient de ontvankelijkheid van de aanvraag beoordeeld te worden.

Verwerende partij verklaart de aanvraag onontvankelijk omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn.

Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing miskent in eerste instantie het langdurige ononderbroken verblijf van verzoeker.

Verzoeker had gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied.

Hij wijst erop dat hij sinds 2015 ononderbroken in België is.

Hij wijst op de verblijfsprocedures die hij gedurende die periode hebben gevoerd, op zijn integratie, zijn vrijwilligerswerk, zijn tewerkstelling, zijn netwerk, ...

Op het moment van de bestreden beslissing verblijft hij 9 jaar op het Belgische grondgebied.

De bestreden beslissing motiveert niet waarom dit langdurig ononderbroken verblijf in casu geen buitengewone omstandigheid vormt.

Gemachtigde beperkt zich louter tot het verwijt dat verzoeker dit aan zichzelf te wijten heeft.

Verzoeker benadrukt dat het net de ratio legis is van artikel 9bis van de Verblijfswet om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die reeds geruime tijd niet op legale wijze op het grondgebied verblijven en zij betogen dat het illegale karakter van dit verblijf geen uitgangspunt vormt.

Het is volgens verzoeker vaststaande rechtspraak dat de gemachtigde steeds in concreto dient na te gaan of de lange duur van het verblijf van betrokkene in België de facto een belemmering vormt voor het indienen van de aanvraag machtiging tot verblijf via de reguliere procedure.

Zo stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest nr. 245 117 van 30 november 2020:

“Daargelaten de vraag of een langdurig onwettig verblijf in het Rijk in voorliggende zaak kan en dient te worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis § 1, eerste lid, van de Verblijfswet (dit is een kwestie waarover enkel het bevoegde bestuur, doch niet de Raad kan oordelen), stelt de Raad vast dat de gemachtigde, blijkens de motivering van de bestreden beslissing, niet in concreto naging of de lange duur van het verblijf van de verzoekster in België de facto een belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure - een procedureel gegeven -, maar enkel oordeelde dat het langdurig verblijf in België "onmogelijk aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. " Een dergelijk standpunt is niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de Verblijfswet. Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Verblijfswet blijkt immers niet dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. Daarnaast blijkt uit de loutere vaststelling dat de verzoekster zelf verantwoordelijk is voor zijn lange, illegale verblijf (op een rechtmatig verblijf van één jaar na) nog niet dat de gemachtigde heeft onderzocht of de verzoekster door toedoen van zijn langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.”

In casu kan hetzelfde worden gesteld.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat in concreto werd nagegaan of de lange duur van het verblijf van verzoeker in België een belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure.

De gemachtigde oordeelde enkel dat het langdurig verblijf in België onmogelijk aanvaard kan worden daar betrokkene er zelf verantwoordelijk voor is.

Een dergelijk standpunt is niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de Verblijfswet.

De overwegingen in de bestreden beslissing tonen derhalve aan dat verweerder bij het onderzoek van verzoeker argumentatie omtrent het lange verblijf in België geen correcte invulling gaf aan het begrip “buitengewone omstandigheden”, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Verblijfwet.

Bijgevolg dient een schending van artikel 9bis van de Verblijfwet en van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

Tweede onderdeel,

Verzoeker haalt aan dat indien hij een aanvraag tot verblijf zou moeten doen in Irak, dit voor hem buitengewoon moeilijk zou zijn gelet op de situatie voor terugkeerders.

Dit blijkt uit een aangehaald rapport van de organisatie IOM.

Verwerende partij stelt simpelweg dat dit niet kan worden gezien als buitengewone omstandigheid daar verzoeker enkel de algemene situatie aanhaalt.

Dit is niet correct. Verzoeker stelt duidelijk dat hij als terugkeerder geen netwerk heeft, geen financiële mogelijkheden heeft, hij zeer moeilijk aan het werk zou kunnen geraken na 9 jaar afwezigheid uit zijn herkomstland, ...

Bovendien stelt verwerende partij dat verzoeker ruim 50 jaar in Irak heeft verbleven.

Dit is wederom niet correct, verzoeker verliet Irak in 2015, op 42-jarige leeftijd. Hij verbleef dus in geen enkel opzicht “ruim 50 jaar in Irak”. Inmiddels is hij al 9 jaar niet meer in Irak geweest, de contacten die hij heeft zijn uitermate beperkt en niet in die mate dat zij verzoeker kunnen bijstaan bij eventuele terugkeer.

Verwerende partij laat na zorgvuldig te motiveren waarom dit geen buitengewone omstandigheid vormt. Hiermee wordt zowel de zorgvuldigheids- als de motiveringsplicht geschonden.

Derde onderdeel,

Verzoeker heeft in de aanvraag gewezen op artikel 8 EVRM en de concrete invulling ervan, als buitengewone omstandigheid.

De motivering van de beslissing bevat hoofdzakelijk de stereotiepe verwijzingen naar rechtspraak.

Ten overvloede wijst verzoeker op de invulling door de rechtspraak van de wijze waarop artikel 8 EVRM in het kader van een aanvraag machtiging tot verblijf dient beoordeeld te worden.

Verzoeker verwijst naar arrest RvV nr. 234 601 van 27 maart 2020 (eigen onderlijning):

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt: ...

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de

administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Ook wat betreft de fair balance-toets met betrekking tot artikel 8 EVRM is de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende en in strijd met artikel 8 EVRM.

Een fair balance toets heeft twee componenten: 1. faire, eerlijk, en afgewogen; 2. Het afwegen van de belangen van de staat/gemeenschap tegen de belangen van de betrokken personen.

Verzoeker verwijst in dit kader naar het arrest EHRM van 16 december 1992, Niemietz t. Duitsland, § 29.

Er is in de beslissing geen overweging opgenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM; ook de elementen van proportionaliteit en fair balance toets en zorgvuldigheid ontbreken logischerwijze bij gebrek aan motivering.

Het moet in eerste instantie gaan om de beoordeling van het privéleven in België, en verzoeker situeerde zijn aanvraag ook in die context. Het gaat uiteraard om het voortzetten van het privéleven in België dat hier gedurende een lange periode is uitgebouwd. Op dat punt diende de proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en die van de staat te geschieden. De geciteerde motieven doen dit niet. Het begrip proportionaliteit komt niet voor in de beslissing.

Verzoeker verwijst hierbij nogmaals op zijn uitermate breed netwerk wat hij in de afgelopen jaren heeft uitgebouwd. Hij is een vaste waarde in vele producties en werkt voor o.a. TRIX en KAVKA en Rataplan.

De professionele en vriendschappelijke banden die hij hier heeft opgebouwd zijn van dien aard dat zij proportioneel opwegen t.a.v. de belangen van de Belgische staat.

Verzoeker legt hiervoor een zeer uitgebreide stukkenbundel neer van allerlei Belgische organisaties waarvoor hij tewerkgesteld is. Hij woont al meer dan 8 jaar in België, zijn sociaal netwerk is hier dan ook volledig verankerd.

De nauwe banden zijn dan geen familiebanden, ze zijn toch van dien aard dat zij moeten gezien worden als bijzondere affectieve banden onder artikel 8 EVRM.

Verwerende partij maakt geen zorgvuldige afweging of fair balance-toets.

Vierde onderdeel,

Verzoeker haalde in zijn verzoekschrift aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een verlies aan professionele mogelijkheden zal inhouden.

Op dit punt wordt door verwerende partij geheel niet ingegaan.

Verwerende partij laat na afdoende te motiveren met betrekking tot deze professionele mogelijkheden.

Verzoeker haalt aan dat hij voor verscheidene organisaties tewerk is gesteld en dat onder meer "Zomer van Antwerpen" hem een vast contract wenst aan te bieden.

De beslissing is op dit vlak gebrekkig en dient te worden vernietigd.

Vijfde onderdeel,

De bestreden beslissing geeft in de laatste paragraaf van de laatste bladzijde een opsomming van de elementen van integratie om dan te stellen dat deze niet in aanmerking komen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, daar zij tot de gegrondheid van de aanvraag behoren.

Integratie is een voldoende reden om de machtiging tot verblijf te verkrijgen. (Dirk De Bruyn e.a. "Machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Verblijfswet: capita selecta", in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, 2017, 490492).

De motivering van de bestreden beslissing is in strijd met de heersende rechtspraak.

Verzoeker verwijst in dit kader naar het arrêt CCE n° 257 290 van 28 juni 2021 in de zaak El Rhardag Sanaa en waarvan de motivering door verzoeker wordt bijgetreden en die in casu toepassing vindt zowel wat betreft het principe dat verwerende partij niet gebonden is door een onderscheid tussen omstandigheden in verband met ontvankelijkheid en omstandigheden in verband met gegrondheid, dat alle omstandigheden in acht moeten worden genomen, en waarbij herinnerd wordt aan de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat buitengewone omstandigheden deze zijn die het onmogelijk of zeer moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Verzoeker stelt dat dit voor hem zeker het geval is, minstens omwille van zijn zeer lang ononderbroken verblijf in België en omwille van zijn situatie als terugkeerder.

Arrêt CCE n° 257 290:

3. 1. Sur les trois branches du moyen unique réunies, le Conseil rappelle que l'obligation de motivation formelle des actes administratifs implique que la décision administrative fasse apparaître, de façon claire et non équivoque, le raisonnement de son auteur de manière à permettre à l'administré de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle.

Par ailleurs, lorsque l'administré estime que l'obligation de motivation matérielle a été violée par l'autorité administrative, il est appelé à démontrer que les constatations factuelles sur lesquelles s'appuie la décision attaquée ne sont pas exactes, ou que les conclusions que l'autorité administrative en déduit sont manifestement déraisonnables.

3.2. Le Conseil rappelle également qu'une demande d'autorisation de séjour, introduite en application de l'article 9bis de la Loi requiert un doublé examen de la part de l'autorité, à savoir, d'une part, la recevabilité de la demande, eu égard aux circonstances exceptionnelles invoquées, d'autre part, le fondement de la demande de séjour.

L'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour.

Il s'ensuit que l'administration n'est pas liée par la distinction entre circonstances exceptionnelles et motifs de fond présenté dans la demande d'autorisation de séjour. Elle peut examiner en tant que circonstances exceptionnelles des éléments que l'intéressé a invoqués pour justifier la demande au fond pour autant qu'il

découle, sans hésitation possible, de l'ensemble de l'acte qu'elle a entendu demeurer au stade de la recevabilité et que le demandeur ne puisse se méprendre sur la portée de la décision.

Dans le cadre d'une demande d'autorisation de séjour introduite sur la base de l'article 9bis de la Loi, l'appréciation des « circonstances exceptionnelles » auxquelles se réfère cette disposition constitue une étape déterminante de l'examen de la demande, dès lors qu'elle en conditionne directement la recevabilité en Belgique, en dérogation à la règle générale d'introduction dans le pays d'origine ou de résidence de l'étranger, et ce quels que puissent être par ailleurs les motifs mêmes pour lesquels le séjour est demandé. Il a par ailleurs déjà été jugé que les « circonstances exceptionnelles » sont des circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour, que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées doit être examiné par l'autorité administrative dans chaque cas d'espèce, et que si celle-ci dispose en la matière d'un large pouvoir d'appréciation, elle n'en est pas moins tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement. Les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9bis de la Loi sont donc des circonstances dérogatoires destinées, non pas à fournir les raisons d'accorder l'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume, mais bien à justifier les raisons pour lesquelles la demande est formulée en Belgique et non à l'étranger.

De bestreden beslissing beoordeelt de aanvraag van verzoeker niet vanuit de vermelde verplichtingen daar zij diverse elementen die door verzoeker zijn ingeroepen volledig buiten beschouwing laat, zoals de beslissing zelf expliciet stelt.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij uitermate geïntegreerd is.

De bestreden beslissing schendt zo artikel 9bis Verblifswet alsook de motiveringsplicht.

Zesde onderdeel,

Verder dient bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden een proportionaliteitsafweging te worden gemaakt tussen enerzijds de belangen van verzoeker en anderzijds de belangen van de Belgische staat.

Er is in de beslissing geen enkele proportionaliteitsafweging. Het woord proportionaliteit komt in de beslissing niet voor. De beslissing bevat uitsluitend motieven ten nadele van verzoeker maar deze motieven worden op geen enkele wijze op proportionele wijze afgewogen tussen de belangen van enerzijds de staat en anderzijds verzoeker.

Het gaat er dus in casu niet om dat er geen motieven zouden zijn in de bestreden beslissing; het gaat er in casu om dat bij de beoordeling fundamentele principes als de redelijkheid en de proportionaliteit miskend worden.

Er dient met de reële situatie van verzoeker rekening gehouden te worden en dus met het geheel van omstandigheden die door verzoeker als buitengewoon werden opgeworpen.

In die zin diende minstens de combinatie van het lange verblijf in België met de lange periodes van getolereerd verblijf, zijn uitermate vergaande integratie, zijn vrijwilligerswerk, zijn netwerk, zijn vroegere tewerkstelling, zijn gebrek aan contacten in Irak, ... in overweging te worden genomen, bij de beoordeling of het voor verzoeker nog als redelijk te beschouwen was dat hij de verplichting zouden worden opgelegd de aanvraag in Irak te doen.

De diverse omstandigheden worden ieder op zich en los van de gehele problematiek van verzoeker verworpen.

Verzoeker meent dat de gemachtigde zowel het proportionaliteits- als het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Tevens is er sprake van een schending van de zorgvuldigs- en motiveringsverplichting die dergelijke isolatie van omstandigheden niet toelaat.

Laatste onderdeel,

Het ontbreken van objectieve criteria voor beoordeling van de ontvankelijkheid en de volle appreciatie bevoegdheid van de overheid, kan niet voor gevolg hebben dat het aanleiding geeft tot ongelijke behandeling en willekeur.

In essentie zijn de gronden voor toepassing van artikel 9bis verblijfswet de 'humanitaire redenen'. (Zie: L. Denys, Handboek vreemdelingenrecht, Wolters-Kluwer, 2019, p. 167).

Dit wordt bevestigd door de wel vooropgestelde objectieve criteria voor de 'humanitaire' regularisaties in 1999 en 2009, en de desbetreffende omzendbrieven en de duizenden toepassingen ervan. Ook de nota die DVZ in 2006 op haar website plaatste spreekt in dit kader over humanitaire regularisatie.

Vermelde criteria kunnen niet zonder meer genegeerd worden bij de beoordeling van de aanvraag. Om twee redenen: het algemene principe van de gelijke behandeling in gelijkaardige situaties blijft gelden, en, er dient uitgegaan te worden van het standstillprincipe.

Het principe van gelijke behandeling of het verbod op discriminatie is een algemeen rechtsprincipe dat verankerd is in artikel 14 EVRM en artikel 11 Grondwet.

Het standstill-principe is een bepaling waardoor verleende rechten in de toekomst behouden blijven of waarbij er geen verdere restricties of voorwaarden aan een bepaald recht kunnen worden opgelegd. De standstill-verplichting impliceert dat twee elkaar in de tijd opvolgende algemene rechtsnormen globaal bekeken een gelijkwaardig niveau van bescherming moeten bieden, waarbij de nieuwe rechtsnorm het bestaande beschermingsniveau niet aanzienlijk kan doen dalen zonder dat redenen van algemeen belang dit zouden verantwoorden. De standstill-verplichting kan voortkomen uit wetten, besluiten, verdragen en overeenkomsten.

Deze twee principes geven het kader waarbinnen de autonome appreciatie van de overheid dient te geschieden, en dit om willekeur te vermijden.

Het is op dit ogenblik voor alle betrokkenen onduidelijk wanneer wel en wanneer niet geregulariseerd wordt op basis van artikel 9bis verblijfswet. Een rechtsstaat vereist dat dit geschiedt op basis van doorzichtige en duidelijke criteria en binnen het geschetste kader. Zelfs wanneer het om een discretionaire beoordeling gaat en de wet zelf geen criteria heeft vastgelegd, dient verwerende partij de facto, en dus in de praktijk, uit te gaan van doorzichtige en duidelijke criteria in het kader van haar beleidslijn.

Verwerende partij heeft een discretionaire bevoegdheid, maar dit houdt niet in dat naar goedgevoelden criteria die in tientallen dossiers werden gehanteerd, thans zonder meer naast zich kunnen neergelegd worden. De discretionaire bevoegdheid houdt precies in dat de overheid haar eigen beleidslijn aanhoudt en die niet naar willekeur kan aanpassen naargelang de zaak die voorligt.

Meer concreet had verzoeker in zijn aanvraag gewezen op onder meer de criteria lang verblijf, asielprocedure, vrijwilligerswerk, privérelaties, werk, integratie ... die in diverse andere dossiers een basis vormden voor ontvankelijkheids- en gegrondverklaring van een aanvraag op basis van artikel 9bis verblijfswet.

Het is gekend dat verwerende partij in het recente verleden is overgegaan en nog overgaat tot het geven van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis verblijfswet aan personen die in een gelijkaardige situatie als verzoeker zijn (zeer lang verblijf, integratie...).

Verzoeker refereert in dit kader naar gelijkaardige dossiers met onder meer de o nummers 6277196, 5974811, 5522857, 5184893, ...

De bestreden beslissing negeert het gelijkheids- en standstill-principe op zich, en in samenlezing met het gebrek aan motivering.

Naast het gelijkheidsbeginsel en het standstill-principe vereisen ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsprincipe dat de overheid in gelijkaardige situaties gelijklopende beslissingen neemt; zo niet is er sprake van willekeur en schending van het gelijkheidsbeginsel.

In casu werden deze principes door de bestreden beslissing niet gerespecteerd."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het

begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, weergeven op grond waarvan deze is genomen. Hieraan is *in casu* voldaan. De Raad stelt vast dat in de bestreden akte uitdrukkelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt uiteengezet om welke redenen de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die kunnen rechtvaardigen dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de daartoe bevoegde diplomatieke of consulaire post kan indienen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden akte kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische of feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Dit klemmt des te meer nu de verzoekende partij tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht. De verzoekende partij kan echter niet in redelijkheid aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds betogen dat die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel, en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle

redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, en in het licht van de artikelen 8 en 14 van het EVRM, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

2.4. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bewijslast met betrekking tot de aangehaalde buitengewone omstandigheden rust bovendien op de aanvrager en het komt de verweerder enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of de elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekende partij beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot

een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij stelt in wezen dat zij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde elementen, die volgens haar wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, heeft beoordeeld.

2.5. De verzoekende partij voert in haar eerste middelonderdeel aan dat de bestreden beslissing haar langdurig ononderbroken verblijf miskent. Zij had er nochtans op gewezen dat zij sinds 2015 ononderbroken op het Belgische grondgebied verblijft, alsook gewezen op de verblijfsprocedures die zij gedurende die periode hebben gevoerd, op haar integratie, haar vrijwilligerswerk, haar tewerkstelling, en haar netwerk. Op het moment van de bestreden beslissing verbleef zij 9 jaar op het Belgische grondgebied. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij deze elementen echter geenszins in concreto onderzocht, maar zich beperkt tot de vaststelling dat zij zelf verantwoordelijk zou zijn voor de situatie waarin zij zich bevindt, wat niet in overeenstemming is met de bepalingen van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Het kwam aan de verwerende partij toe om na te gaan of de lange duur van verzoeker in België *de facto* een belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf volgens de reguliere procedure, aldus de verzoekende partij. In haar vierde en vijfde middelonderdeel voert verzoekende partij verder aan dat de verwerende partij niet is ingegaan op haar argument dat een terugkeer naar haar land van herkomst een verlies aan professionele mogelijkheden in België zal inhouden. Daarnaast hekelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing ook de elementen van integratie volledig buiten beschouwing laat. Zij betoogt dat dat in strijd is met de heersende rechtspraak die stelt dat de verwerende partij niet gebonden is door een onderscheid tussen omstandigheden in verband met ontvankelijkheid en omstandigheden in verband met gegrondheid, dat alle omstandigheden in acht moeten worden genomen, en dat buitengewone omstandigheden deze zijn die het onmogelijk of zeer moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. De verzoekende partij stelt dat dit voor haar zeker het geval is, minstens omwille van haar zeer lang ononderbroken verblijf in België en omwille van haar situatie als terugkeerder.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing verkeerd leest. In de bestreden akte wordt weliswaar een paragraaf besteed aan de verwijzing naar de asielprocedures van de verzoekende partij, de duur en het resultaat daarvan, en wordt er ook op gewezen dat de verzoekende partij wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar asielprocedure maar dat zij verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien illegaal in België verblijft. Echter, uit niets blijkt dat de gemachtigde louter op grond van deze vaststellingen heeft geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, dan wel van oordeel zou zijn dat het langdurig verblijf van de verzoekende partij op het Belgisch grondgebied niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid omdat de verzoekende partij hier zelf verantwoordelijk voor zou zijn. Immers, in de daaropvolgende paragrafen wordt uitgebreid besproken waarom de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Zo wordt dus wel degelijk onderzocht of de concrete actuele toestand van de verzoekende partij ertoe leidt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet of bijzonder moeilijk kan indienen vanuit haar land van herkomst.

Verder blijkt dat de verwerende partij *in fine* van de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld. Deze passage is in wezen de conclusie van wat eraan voorafgaat. Verwerende partij heeft immers eerder in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het privéleven van de verzoekende partij in België niet van die aard is dat een tijdelijke terugkeer om haar aanvraag in te dienen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn, dan wel een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM. Met het onderzoek naar het privéleven – waarmee bedoeld wordt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96)- zijn dus de elementen waarnaar verzoeker verwijst, meegenomen en niet uitgesloten, zoals de verzoekende partij ten onrechte beweert. Evenmin kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij betoogt dat verweerder niet zou ingegaan zijn op haar argument dat een terugkeer naar haar land van herkomst een verlies aan professionele mogelijkheden zal inhouden. Er wordt immers wel degelijk rekening gehouden met het argument van de verzoekende partij dat de door haar in haar aanvraag aangehaalde ‘zakelijke’ contacten deel uitmaken van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om, na te hebben vastgesteld dat een tijdelijke terugkeer geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, vast te stellen dat de elementen van het privéleven niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend maar dat deze elementen de grond van de verblijfsaanvraag betreffen.

De Raad kan de verzoekende partij bijtreden in haar standpunt dat eenzelfde feit zowel als buitengewone omstandigheid kan gelden om de aanvraag in België in te dienen, alsook een grond kan zijn die de toekenning van een verblijfsvergunning rechtvaardigt. Dit betekent echter niet dat een vreemdeling die omstandigheden aanvoert die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen, vrijgesteld is van de in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting aan te tonen

dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen. De Raad herhaalt en benadrukt dat de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt, waarbij de verwerende partij in een eerste fase dient na te gaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij in een tweede fase overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag. Het is daarom niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond waarom haar integratie en lange verblijf in België kunnen rechtvaardigen dat zij haar aanvraag in België indient, te stellen dat deze elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, doch elementen betreffen die in de gegrondheidsfase worden behandeld. Hiermee stelt de verwerende partij niet, zoals de verzoekende partij beweert, dat verblijf en integratie uitsluitend een grond kunnen vormen voor de toekenning van een verblijfsvergunning en nooit een buitengewone omstandigheid kunnen zijn voor het indienen van de aanvraag in België. De beoordeling door de gemachtigde van de door de verzoekende partij aangehaalde elementen inzake haar integratie en verblijf is dan ook geenszins in strijd met het gestelde in het arrest van de Raad van 28 juni 2021 (nr. 257 290), waarnaar de verzoekende partij uitdrukkelijk verwijst. Bovendien stemt het standpunt van verweerder overeen met de vaste rechtspraak van de Raad van State, en meer in het bijzonder het principe-arrest van de Raad van State waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen (RvS 9 december 2009 , nr. 198.769). In dit arrest preciseerde de Raad van State immers *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen” de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.*” (eigen onderlijning). De verzoekende partij toont, zoals blijkt uit wat volgt, niet aan waarom daar in haar specifieke geval anders over moet worden geoordeeld.

In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat de door haar aangevoerde elementen van langdurig verblijf en integratie in België juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient aan te tonen dat deze elementen een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in de weg staan en haar verhinderen een regularisatieaanvraag in te dienen via de geijkte procedure. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt moet de verzoekende partij bijgevolg *“op zijn minst (...) aantonen dat het voor (haar) bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in (haar) land van herkomst.”* Louter verwijzen naar haar langdurig verblijf en integratie in België volstaat hiertoe niet. Immers, deze elementen verhinderen op zich niet dat de vreemdeling tijdelijk terugkeert naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. Bovendien impliceert het feit dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Aangezien de duur van het verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie op zich in beginsel geen buitengewone omstandigheid vormen, komt het aan de verzoekende partij toe om aan de hand van concrete argumenten aan te tonen dat daar in haar specifieke geval anders over moet geoordeeld worden. Zij dient met andere woorden concreet aannemelijk te maken dat er elementen zijn die voortvloeien uit de duur van haar verblijf en/of integratie die ervoor zorgen dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de verzoekende partij dit niet heeft aangetoond. Het komt aan de verzoekende partij toe om de vaststelling dat haar ononderbroken verblijf en haar integratie en verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaakt met concrete argumenten als kennelijk onredelijk of niet correct te doen doorgaan, hetgeen zij echter nalaat te doen.

Door in haar verzoekschrift enkel te herhalen dat zij al negen jaar ononderbroken in België verblijft en andermaal te verwijzen naar haar integratie, haar vrijwilligerswerk, haar tewerkstelling en haar netwerk weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij immers de motieven vervat in de bestreden beslissing waaruit – in tegenstelling tot wat zij voorhoudt- duidelijk blijkt dat met deze elementen wel degelijk rekening werd gehouden, doch dat deze thans niet rechtvaardigen waarom de verzoekende partij de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België en niet in haar land van herkomst indient.

Het gegeven dat de door haar neergelegde stukken ter staving van haar werkzaamheden als vrijwilliger voor verschillende socio-culturele organisaties diepgaande en niet gestandaardiseerde getuigenissen betreffen, zoals zij ter terechtzitting betoogt, is verder niet van aard om aan te tonen dat haar activiteiten een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreffen. Uit deze stukken blijkt immers niet dat de aanwezigheid van de verzoekende partij in België noodzakelijk is, noch dat zij, doordat zij verplicht wordt om haar aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in Irak, activiteiten van algemeen belang of engagementen die reeds waren aangegaan met de publieke overheden of andere

partners van de culturele of verenigingswereld dient te verbreken (RvS 21 september 2004, nr. 135 090). Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat haar activiteiten van die aard zijn dat zij een hindernis vormen om tijdelijk terug te keren naar haar land om aldaar de machtiging tot verblijf aan te vragen.

Door louter te volharden dat de door haar aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, maakt de verzoekende partij weliswaar kenbaar het oneens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde, maar toont zij niet aan dat deze motivering foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn.

In zoverre de verzoekende partij een feitelijke herbeoordeling beoogt van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, merkt de Raad nog op dat dit zijn bevoegdheid in het kader van zijn wettigheidstoetsing te buiten gaat. De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

2.6. De verzoekende partij voert verder in een tweede middelonderdeel aan dat uit een door haar aangehaald rapport van de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM), getiteld *“Home Again? Categorising obstacles to returnee reintegration in Iraq”* van 2021, blijkt dat het gelet op de situatie van terugkeerders in haar land van herkomst buitengewoon moeilijk zou zijn om een verblijfsaanvraag in Irak te moeten indienen. De verwerende partij zou dienaangaande simpelweg stellen dat dit niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd omdat de verzoekende partij enkel de algemene situatie aanhaalt. Dit is naar mening van de verzoekende partij niet correct, daar zij duidelijk heeft gesteld dat zij als terugkeerder geen netwerk heeft, geen financiële mogelijkheden heeft, en zij zeer moeilijk aan werk zou kunnen geraken na negen jaar afwezigheid uit haar herkomstland. Bovendien stelt de bestreden beslissing dat de verzoekende partij ruim 50 jaar in Irak heeft verbleven, wat wederom niet correct is. De verzoekende partij benadrukt dat zij in 2015, op 42-jarige leeftijd, Irak heeft verlaten.

2.6.1. De Raad stelt vast dat nergens uit de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch uit enig ander stuk vervat in het administratief dossier, blijkt dat de verzoekende partij de situatie van terugkeerders in Irak en/of het desbetreffende rapport van de IOM, in haar verblijfsaanvraag zelf, dan wel in een later stadium als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd. De Raad benadrukt voor de goede orde dat het uitgangspunt van de beoordeling of de verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt of het voor haar bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk zou om de verblijfsaanvraag in te dienen via de geijkte procedure de aanvraag is die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. In de aanvraag moet klaar en duidelijk vermeld worden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (RvS 9 januari 2006, nr. 153 367). De gemachtigde dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. De verzoekende partij kan deze niet eerder aangehaalde elementen daarenboven niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces.

De stelling dat verweerder in de bestreden beslissing *“simpelweg (stelt) dat dit niet kan worden gezien als buitengewone omstandigheid daar verzoeker enkel de algemene situatie aanhaalt”* mist overigens feitelijke grondslag. Nergens in de bestreden akte wordt de verzoekende partij namelijk verweten dat zij enkel verwijst naar de algemene situatie in haar land van herkomst.

2.6.2. In weerwil van wat de verzoekende partij voorhoudt, is verweerder bovendien wel degelijk *in concreto* ingegaan op haar bewering dat zij als terugkeerder geen netwerk heeft, en geen financiële mogelijkheden heeft. Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing:

“Verder beweert betrokkene dat hij geen belangen meer heeft in Irak, dat de band met zijn land van herkomst bijgevolg de facto niet meer reëel is en dat uit geen enkel feit blijkt dat hij nog enig contact heeft met iemand in Irak. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene bij al zijn VIB's verklaarde nog minstens wekelijks, soms meer dan eens per week, contact te hebben met familieleden en/of vrienden in Irak. We kunnen dan ook stellen dat hieruit blijkt dat betrokkene nog wel degelijk banden en contact heeft met zijn land van herkomst waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien verbleef betrokkene ruim 50 jaar in Irak en bijgevolg kunnen zijn verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Ook beweert betrokkene dat het voor hem praktisch zeer moeilijk is om een reis naar Irak en een verblijf daar te bekostigen. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt waarom hij geen beroep zou kunnen doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige (financiële) steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook legt betrokkene geen bewijzen voor dat hij, aangezien hij zelf bij zijn VIB's aangeeft nog contact te hebben met familieleden en/of vrienden in Irak, niet tijdelijk bij deze familieleden en/of vrienden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf."

Door louter de elementen van haar aanvraag te herhalen, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven. Evenmin toont zij hiermee aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Ten overvloede stelt de Raad verder vast dat de verzoekende partij haar verklaringen over haar netwerk ter plaatse aanpast in functie van de vaststellingen van verwerende partij. Immers, in haar verblijfsaanvraag stelt zij uitdrukkelijk een gebrek aan sociale contacten ter plaatse te hebben, en benadrukt zij dat *"uit geen enkel feit blijkt dat (zij) nog enig contact heeft met iemand in Irak"*. Nu betoogt zij dat haar contacten in Irak *"uitermate beperkt zijn en niet in die mate dat zij (haar) kunnen bijstaan bij eventuele terugkeer"*. Hiermee erkent de verzoekende partij, in tegenstelling tot haar eerdere verklaringen, dat zij wel nog contact heeft met personen in Irak. De bewering dat zij niet op haar contacten zal kunnen steunen bij een terugkeer naar Irak wordt niet gestaafd. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat verweerder op kennelijke onredelijke wijze besluit dat de verzoekende partij nog steeds familieleden en/of vrienden heeft in haar land van herkomst.

2.6.3. De stelling van de verzoekende partij dat zij in haar aanvraag eveneens zou hebben aangehaald dat zij *"zeer moeilijk aan het werk zou kunnen geraken na 9 jaar afwezigheid uit zijn herkomstland"* kan evenmin worden gevolgd. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf weliswaar aangevoerd: *"Aangezien verzoeker door zijn precaire verblijfssituatie in de onmogelijkheid verkeert om betaald te werken, is het praktisch zeer moeilijk om een reis naar Irak en een verblijf daar te bekostigen, des te meer gezien het gebrek aan sociale contacten ter plaatse. Uit geen enkel feit blijkt dat verzoeker nog enig contact heeft met iemand in Irak. Het is onmogelijk voor verzoeker om zijn reis en verblijf te bekostigen. Verzoeker kan omwille van zijn precaire verblijf niet werken en rekent om te overleven op steun van vrienden en kennissen. (...)".* Zij heeft vervolgens onder de rubriek *"d. Verlies aan professionele mogelijkheden"* van haar aanvraag toegelicht waarom zij meent dat haar professionele mogelijkheden in België aanzienlijk zijn. Echter, nergens in haar verblijfsaanvraag heeft zij expliciet dan wel impliciet aangevoerd dat zij omwille van haar jarenlange afwezigheid uit Irak moeilijk aan werk zal geraken in haar land van herkomst.

2.6.4. Daar waar de verzoekende partij in haar tweede middelonderdeel nog opwerpt dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat zij *"ruim 50 jaar in Irak"* heeft verbleven, kan zij worden bijgetreden. Immers, aangezien de verzoekende partij geboren is in 1973 en blijkens de gegevens vervat in het administratief dossier voor het eerst naar België is gekomen in 2015, dient besloten te worden dat zij haar land van herkomst reeds op 42-jarige leeftijd verliet. De Raad is evenwel van oordeel dat dit een louter materiële vergissing betreft, die niet van aard is om afbreuk te doen aan het desbetreffend motief van de bestreden beslissing, namelijk dat, omwille van het jarenlange verblijf van de verzoekende partij in Irak, haar verblijf in België en de alhier opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst. Dit standpunt wordt verder ondersteund door de vaststelling dat de verzoekende partij, blijkens de bestreden beslissing, doorheen haar asielprocedures steeds verklaard heeft wekelijks - soms meer dan eens per week - contact te hebben met familieleden en/of vrienden in Irak. Dit gegeven, het weze herhaald, wordt door de verzoekende partij noch weerlegd, noch ontkracht.

2.7. In een derde middelonderdeel beroept de verzoekende partij zich op een schending van het artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.7.1. De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied

van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Evenmin houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De verdragsstaten hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en met inachtneming van hun verdragsverplichtingen, het recht de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen op hun grondgebied te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Staten hebben derhalve het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa/Nederland, § 81; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse / Nederland, § 101).

In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond. In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan het aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd onder voornoemde verdragsbepaling, oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De Raad benadrukt dat wanneer een vreemdeling nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, *quod in casu*, er niet kan worden aangenomen dat de bestreden beslissing, die geen einde maakt aan enig bestaand recht op verblijf, een inmenging vormt in het privé- of gezinsleven van de verzoekende partij. Bijgevolg dient geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en/of privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Bij het beoordelen van de vraag of er sprake is van een dergelijke positieve verplichting dient een 'fair balance' te worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van het privéleven en familie- en gezinsleven enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Elementen waarmee dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken persoon zich ervan bewust diende te zijn dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance".

2.7.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf, in het licht van artikel 8 van het EVRM, steunde op haar privéleven in België. Zij lichtte toe dat zij al meer dan acht jaar in België verblijft, dat zij hier intense sociale relaties heeft opgebouwd via verschillende lidmaatschappen

van socio-culturele verenigingen – ter staving waarvan zij verwees naar diverse attesten en getuigenverklaringen – dat zij zich hier heeft bijgeschoold en dat de relaties die zij gedurende haar verblijf in België heeft opgebouwd van zodanige intensiteit zijn dat een terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging om verblijf in te dienen, een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. Verder voerde zij aan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in verscheidene arresten heeft bevestigd dat ook ‘zakelijke’ contacten onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen, en dat het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving tot het privéleven behoort.

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat in de beslissing geen overweging is opgenomen met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, en dat de elementen van proportionaliteit, de ‘fair balance’-toets en zorgvuldigheid logischerwijs ontbreken bij gebrek aan motivering. Daarnaast stelt zij dat er geen proportionaliteitsafweging blijkt te zijn tussen haar belangen – namelijk het voortzetten van het privéleven dat zij hier gedurende een lange periode heeft opgebouwd – en die van de staat. De verzoekende partij verwijst hierbij naar de professionele en vriendschappelijke banden die zij hier heeft opgebouwd en ter staving waarvan zij een uitgebreide stukkenbundel van allerlei Belgische organisaties heeft voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt omtrent het aangevoerde privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM gemotiveerd als volgt:

“Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en stelt hij dat dit artikel het recht op een privé- en familieleven waarborgt en dat het begrip privéleven een brede term is waardoor het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft deel uitmaken van het privéleven in de zin van art. 8 EVRM. Ook ‘zakelijke’ contacten vallen volgens betrokkene onder art. 8 EVRM. Echter, er dient te worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de in België opgebouwd sociale en ‘zakelijke’ banden maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn opgebouwd banden, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien kan betrokkene tijdens de behandeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf nauw contact houden met zijn sociale relaties via moderne communicatiemiddelen en de banden met deze relaties onderhouden. (...)

Verder beweert betrokkene dat hij geen belangen meer heeft in Irak, dat de band met zijn land van herkomst bijgevolg de facto niet meer reëel is en dat uit geen enkel feit blijkt dat hij nog enig contact heeft met iemand in Irak. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene bij al zijn VIB’s verklaarde nog minstens wekelijks, soms meer dan eens per week, contact te hebben met familieleden en/of vrienden in Irak. We kunnen dan ook stellen dat hieruit blijkt dat betrokkene nog wel degelijk banden en contact heeft met zijn land van herkomst waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien verbleef betrokkene ruim 50 jaar in Irak en bijgevolg kunnen zijn verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”

Uit voorgaande motieven blijkt dat de verzoekende partij niet dienstig kan stellen dat er in de bestreden beslissing geen overweging is opgenomen met betrekking tot artikel 8 van het EVRM.

Het betoog dat het begrip “proportionaliteit” niet voorkomt in de bestreden beslissing mist daarnaast feitelijke grondslag, nu uitdrukkelijk wordt gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen “niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”.

Dat geen belangenafweging zou hebben plaatsgevonden in het licht van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot haar privéleven is evenmin aangetoond. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen en deze betrokken heeft in een belangenafweging, doch geoordeeld heeft dat de verplichting om de machtiging om verblijf via de geijkte procedure in te dienen, geen schending uitmaakt van het recht op privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dienaangaande stelt verweerder dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de in België opgebouwde sociale

en 'zakelijke' banden betekent, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft, zodat de verzoekende partij niet definitief gescheiden zal worden van haar contacten, waardoor deze scheiding geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. De gemachtigde benadrukt verder met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Hij wijst er vervolgens op dat de verzoekende partij tijdens de behandeling van haar verblijfsaanvraag haar banden met België kan onderhouden door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen. Daarnaast stelt hij dat, gelet op het feit dat de verzoekende partij nog steeds contact heeft met familieleden en/of vrienden in Irak en daar decennialang heeft verbleven, haar verblijf en de opgebouwde banden in België geenszins kunnen worden vergeleken met haar banden met haar herkomstland.

Het komt aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen dat deze motieven ondeugdelijk zijn en alsnog in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM, hetgeen zij echter nalaat te doen. Immers, waar zij betoogt dat de motivering stereotiep is en niet afdoende haar situatie beoordeelt, herhaalt de Raad dat alle door de verzoekende partij zelf in de aanvraag aangehaalde elementen met betrekking tot haar privéleven in België zijn onderzocht. Dit argument kan dan ook niet worden bijgetreden. Door verder louter de elementen uit haar aanvraag om verblijfsmachtiging te herhalen, slaagt de verzoekende partij er niet in om de concrete motieven betreffende haar privéleven in België, zoals uitgedrukt in de bestreden beslissing, te weerleggen, noch toont zij aan dat deze gebaseerd zijn op een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partij blijft in gebreke aannemelijk te maken dat een terugkeer naar haar land van herkomst om van daaruit haar aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen een daadwerkelijke breuk betekent van haar privéleven.

In de voorliggende omstandigheden toont de verzoekende partij niet aan dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar haar herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij, die bestaan in het verderzetten van haar privéleven in België, en anderzijds de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering blijkt niet. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat het toepassen van de ontvankelijkheidsvoorwaarde vervat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet er *in casu* toe geleid heeft dat de bestreden beslissing niet conform artikel 8 van het EVRM is genomen.

2.8. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met het geheel van de aangehaalde omstandigheden, minstens niet met de omstandigheden in haar voordeel. Zij betoogt dat de diverse door haar aangehaalde omstandigheden ieder op zich en los van haar gehele problematiek verworpen werden. Zij meent dat minstens de combinatie van het lange verblijf in België met de lange periodes van getolereerd verblijf, haar uitermate vergaande integratie, haar vrijwilligerswerk, haar netwerk, haar vroegere tewerkstelling, haar gebrek aan contacten in Irak, ... in overweging diende genomen te worden bij de beoordeling of het voor haar nog als redelijk te beschouwen was dat zij de verplichting zouden worden opgelegd de aanvraag in Irak te doen.

De Raad merkt op dat verweerder, door in de bestreden beslissing te verklaren dat “(d)e aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid (vormen) (...)”, en vervolgens uiteen te zetten waarom elk van die elementen geen dergelijke omstandigheid vormt, een globaal onderzoek heeft verricht van alle elementen die de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft aangevoerd. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder met alle door de verzoekende partij genoemde elementen rekening heeft gehouden en dat hij hieromtrent ook uitdrukkelijk heeft gemotiveerd. Het verwijt dat verweerder de aangevoerde elementen afzonderlijk heeft onderzocht en geen rekening heeft gehouden met het geheel van de omstandigheden die de verzoekende partij als buitengewoon heeft opgeworpen is derhalve niet gegrond.

Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan verder niet afgeleid worden dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet aanvaard werd omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon ingediend worden anders zou moeten beoordeeld worden ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. De verzoekende partij verduidelijkt overigens niet hoe de elementen die elk afzonderlijk niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden, in samenhang toch dergelijke omstandigheden kunnen vormen. Zij beperkt zich immers louter tot het opsommen van de in haar aanvraag aangevoerde elementen, maar toont geenszins aan op welke wijze de concrete motieven van de bestreden beslissing omtrent de door haar aangehaalde elementen -op zichzelf staand of samengelezen- foutief of kennelijk

onredelijk zijn. De Raad ziet ook niet in hoe het geheel van de omstandigheden een andere beoordeling zouden toelaten.

De Raad wijst er bijkomend nog op dat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet geen enkele "methode" voorschrijft die gevolgd moet worden bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (RvS 21 februari 2013, nr. 9.488 (c)), en dat de verwerende partij ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Het volstaat dat de gemachtigde de ingeroepen elementen op hun merites beoordeelt en geval per geval kijkt naar de concrete omstandigheden van de zaak. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde *in casu* verzuimd heeft dit te doen. Zij verduidelijkt verder niet welke omstandigheden in haar voordeel of enige andere omstandigheden die zij heeft aangehaald in haar aanvraag, ten onrechte niet werden overwogen in de bestreden beslissing.

2.9. In een laatste middelonderdeel stelt de verzoekende partij dat het ontbreken van objectieve criteria voor de beoordeling van de ontvankelijkheid en de volle appreciatiebevoegdheid van de overheid niet als gevolg kunnen hebben dat het aanleiding geeft tot ongelijke behandeling en willekeur, dat de gronden voor toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet de "humanitaire redenen" zijn, dat dit wordt bevestigd door de wel vooropgestelde objectieve criteria voor de "humanitaire" regularisaties in 1999 en 2009, en de desbetreffende omzendbrieven en de duizenden toepassingen ervan, en dat ook de nota die de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) in 2006 op haar website plaatste in dit kader spreekt over humanitaire regularisatie.

De verzoekende partij voert vervolgens aan dat de vermelde criteria niet zonder meer genegeerd kunnen worden bij de beoordeling van de aanvraag daar dit in strijd zou zijn met het gelijkheidsbeginsel, zoals gewaarborgd door artikel 11 van de Grondwet en artikel 14 van het EVRM, en het standstill-principe. De verzoekende partij wijst erop dat zij in haar aanvraag had gewezen op onder meer de criteria lang verblijf, asielprocedure, vrijwilligerswerk, privérelaties, werk, integratie... die in diverse andere dossiers een basis vormden voor een ontvankelijkheid- en gegrondverklaring van een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat het gekend is dat verwerende partij in het recente verleden is overgegaan en nog overgaat tot het geven van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet aan personen die in een gelijkaardige situatie als de verzoekende partij zijn (zeer lang verblijf, integratie,...). Zij refereert dienaangaande naar concrete dossiers. Zij betoogt dat de discretionaire bevoegdheid die de verwerende partij heeft, niet inhoudt dat naar goedgevoelen criteria die in tientallen dossiers werden gehanteerd, thans zonder meer naast zich kunnen neergelegd worden. Zij stelt dat het op dit ogenblik voor alle betrokkenen onduidelijk is wanneer wel en wanneer niet geregulariseerd wordt op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, aangezien er geen wettelijke criteria zijn en de verwerende partij niet uitgaat van doorzichtige en duidelijke criteria in haar beleidslijn. De bestreden beslissing schendt naar mening van de verzoekende partij het gelijkheidsbeginsel en het standstill-principe, alsook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsprincipe.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij met haar betoog eraan voorbijgaat dat de bestreden beslissing slechts een beslissing tot ontvankelijkheid van haar aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet betreft en aldus geen uitspraak doet over de grond van de zaak, met name of er "humanitaire redenen" zijn om haar te machtigen tot verblijf. Het betoog dat de gronden voor toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet de "humanitaire redenen" zijn, dat dit wordt bevestigd door de wel vooropgestelde objectieve criteria voor de "humanitaire" regularisaties in 1999 en 2009, en de desbetreffende omzendbrieven en de duizenden toepassingen ervan, dat ook de nota die de DVZ in 2006 op haar website plaatste in dit kader spreekt over humanitaire regularisatie, is dan ook niet dienstig.

In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat de objectieve criteria in het verleden niet zonder meer kunnen worden genegeerd, stuurt zij in wezen aan op het buiten toepassing laten van de wettelijke voorwaarde dat er buitengewone omstandigheden moeten aangetoond worden opdat de aanvraag in België zou kunnen worden ingediend. Nochtans heeft de Raad van State geoordeeld dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Daar waar de verzoekende partij aanvoert dat er sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel en artikel 11 van de Grondwet, stipt de Raad aan dat het gelijkheidsbeginsel en het geciteerde grondwetsartikel vereisen dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld. De verzoekende partij soms weliswaar enkele OV-nummers op, doch laat na aan *in concreto* aan te tonen dat de feitelijke elementen die aan de basis lagen van die dossiers en de rechtstoestand van de betrokkene vreemdelingen hetzelfde zijn. Hoe dan ook, in de mate dat in deze eerdere zaken een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ontvankelijk verklaard werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, benadrukt de Raad dat dit niet impliceert dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet

miskennen. Uit een eventuele verkeerde toepassing van de wet kan immers geen recht worden geput op de herhaling van die onwettigheid, ook niet met verwijzing naar het gelijkheidsbeginsel (RvS 16 september 2014, nr. 228.370). Er bestaat immers geen gelijkheid in de onwettigheid (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092) zodat uit de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel geen rechtsmiddel kan geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Ook het betoog van verzoekers over de standstill-verplichting kan de Raad niet volgen. Anders dan de verzoekende partij voorhoudt is er thans immers geen sprake van verleende rechten die in de toekomst moeten behouden blijven of waarbij geen verdere restricties aan een bepaald recht kunnen worden opgelegd. De machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet is immers een gunst en geen recht.

In de mate dat de verzoekende partij meent een schending van het gelijkheidsbeginsel en het standstill-principe te ontwaren omdat er geen wettelijke criteria zijn vastgelegd in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat haar betoog niet gericht is tegen de concrete overwegingen van de thans bestreden beslissing, doch in wezen neerkomt op wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is. De verzoekende partij lijkt overigens voorbij te gaan aan het feit dat er in de rechtspraak geen discussie bestaat omtrent de invulling die moet worden gegeven aan het begrip “buitengewone omstandigheden”, zoals bedoeld in artikel 9*bis*, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het betreft omstandigheden die het voor de betrokken vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure, en dus via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Dit impliceert een individuele beoordeling van de feitelijke situatie van de betrokken vreemdeling.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel, van artikel 14 van het EVRM of van het standstill-principe wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.10. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 of 14 van het EVRM, noch van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou berusten op deugdelijke, feitelijke en/of juridische overwegingen of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Verzoekende partij toont evenmin aan dat de gemachtigde bepaalde van de door haar aangehaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er werd geen schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids-, het proportionaliteits- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend vijftientig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,

De voorzitter

C. VAN DEN WYNGAERT,

K. ALLYNS